

**[Svend Andersen (Rosk. a.)]**

ikke selv på denne påstand, for man har ikke nedsat udgifterne til arbejdsløshedsforsikring med de 1,2 mia kr., som dette ville medføre. Men det vil man sikkert forklare med, at eksporten og privatforbruget skønnes mere vigende end før antaget, og dette nye skøn vil sikkert tilfældigvis nøjagtig svare til den merbeskæftigelse, der skulle følge af de beskæftigelsesfremmende foranstaltninger.

De arbejdsløse er med denne finanslov simpelt hen blevet ladt i stikken. Der er intet i denne lov, der vil gavne beskæftigelsen; tværtimod vil denne lov blive langvarig gift for en fornuftig udvikling i beskæftigelsen.

Betalingsbalancen vil blive yderligere forværret som følge af denne finanslov. Det alt for store statsunderskud vil direkte medføre en forringelse af vores betalingsbalance med omkring 6 mia kr. De indirekte virkninger i form af en forhøjelse af omkostningsniveauet, cementering af skattetrykket m. v. vil være af nogenlunde tilsvarende størrelsesorden.

Men alt dette bekymrer tilsyneladende ikke denne regering. Dens motto er åbenbart: vi låner bare nogle flere milliarder i udlandet; så længe vi kan det, går det jo godt. Der er sandelig ingen smalle steder, når de socialdemokratiske ministre skal virkeliggøre deres storhedsdrømme og rundhåndet forærer milliardbeløb væk til u-landene.

Omkostningsniveauet har man heller ikke gjort noget ved. Det mæglingsforslag, som ser ud til at blive vedtaget, vil efter manges opfattelse indebære titusinder flere arbejdsløse inden for den eksportierende del af tekstilindustrien samt inden for en lang række andre brancher inden for eksportindustrien, og inden for erhvervslivet i det hele taget vil det ofte medføre omkostningsstigninger på et tocifret procenttal. Men den socialdemokratiske regering er stadig ikke bekymret. Herregud, det vigtigste er jo, at arbejdsmarkedets parter er blevet enige, så kan det være lige meget, hvad de er blevet enige om.

Økonomiministeren vil sikkert om et år stolt proklamere, at Danmark ikke er det land, der har haft den største omkostningsstigning, og det nytter vel ikke at fortælle ham, at vi har et forspring på omkring 20 pct., vi gerne skulle have nedtrappet.

Renten vil på grund af denne finanslov fortsat være en af de højeste i Europa til stor

skade for nødvendige investeringer i industri og landbrug og til nærmest tragisk stor skade for beskæftigelsen i byggesektoren.

Det store statsunderskud vil betyde, at staten bliver nødt til at låne omkring 15 mia kr. på det danske marked svarende til en forøgelse af den samlede obligationsudstedelse med omkring 50 pct. Enhver kan forestille sig, hvad dette betyder for renteniveauet på obligationsmarkedet.

Inflationen og dermed udviklingen i forbrugerpriserne vil sandsynligvis stige med op imod 10 pct. i finansåret, så hvis man antager, at lønstigningerne gennemsnitlig vil andrage 12 pct. i finansåret og herfra trækker halvdelen til indkomstskat og yderligere fratrækker en tredjedel af lønstigningen til andre skattestigninger, så vil nettoresultatet blive en klækkelig reallønsforringelse for den altovervejende del af den danske befolkning. Den danske befolkning skal altså lide store afsavn, og landets økonomi bliver yderligere forværret. Gældsætningen her i landet er efterhånden oppe på nærmest fantastiske dimensioner. I det kommende finansår vil statens nettogæld sandsynligvis stige med op imod 20 mia kr., men den socialdemokratiske regering er stadig fuldstændig ubekymret. Det synes, som om den socialdemokratiske regering har den opfattelse, at efter os kommer syndfloden.

Socialdemokratiets økonomiske politik består tilsyneladende kun af to ting: for det første lidt tilskud med heraf følgende skatteforhøjelser og for det andet ustandselige opfordringer til Helmut Schmidt og Jimmy Carter om at føre en anden politik.

Hvad tilskuddene angår, er det noget man gjorde i efteråret 1975, i foråret 1976, i efteråret 1976 og nu igen i foråret 1977. Hver eneste gang har resultatet været nøjagtig det samme. Det har ikke hjulpet en døjt, tværtimod har det snarere gjort problemerne endnu større.

Tilsyneladende ser det også ud, som om Helmut Schmidt og Jimmy Carter ikke betragter vores statsministers økonomiske opskrifter som nogen mirakelkur, så det ser heller ikke ud til, at vi derfra skal forvente nogen særlig stor hjælp.

Venstres, det konservative folkepartis, kristeligt folkepartis og centrum-demokraternes økonomiske politik består tilsyneladende i en ukritisk efterplapren af socialdemokratiet,